

ning af Værdipapirer og som i øvrigt saa mange andre Bestemmelser i Lovforslaget; at skabe Tillid om Sparekasserne. Ihvorvel man vil kunne fremdrage enkelte Eksempler paa, at Sparekasser paa deres Kautionsudlaansvirksomhed kun har tabt ubetydelige Beløb, kan det ikke nægtes, at Kautionsudlaan i og for sig maa anses for mindre betryggende end Udlaan mod første Prioritet, og jeg synes, det er meget rimeligt, at der finder en Begrænsning Sted paa dette Omraade. Det Eksempel, som det ærede Medlem fra Varde (S. Sørensen) fremdrog: hvorledes en Sparekasse med Indlaansmidler paa 1,450,000 Kr. havde udlaant 1 Mill. mod Kaution, finder jeg alligevel ikke rigtig godt. Jeg synes, at 1 Mill. Kr., anbragt i Kautionslaan, i dette Tilfælde er for meget, selv om denne Sparekasse — og det maa jo være Tilfældet — har anvendt en ganske eksempelløs Forsigtighed i sin Udlaansvirksomhed. Jeg tror ikke, at Sparekasserne vil tabe ved at tiltræde denne Bestemmelse, i hvert Fald omtrent saaledes, som den nu er affattet. Man skal jo nemlig ogsaa huske paa, at hvis det virkelig lykkes gennem Sparekassernes Forvaltning af Midlerne at skabe den stærke Bevidsthed om deres Soliditet, vil deres Indlaan uvilkaarlig vokse, og derigennem vil Sparekasserne faa Mulighed for en udvidet Kautionslaansvirksomhed. Jeg synes ikke, det er helt rigtigt, naar man i denne Forbindelse taler om de smaa Sparekasser, thi man kan ikke kalde en Sparekasse med $1\frac{1}{2}$ Mill. Kr.s Indlaan for lille. Ved smaa Sparekasser synes jeg, man væsentlig maa forstaa de saakaldte Sognesparekasser, og disse vil dog vistnok i Hovedsagen ikke blive berørt af Bestemmelsen, idet de kommer ind under Undtagelsen om de 100,000 Kr. Hvis man ved smaa Sparekasser ogsaa bør forstaa Sparekasser, hvis Indlaanskapital er noget højere end 100,000 Kr., synes jeg, det kunde være Forhandlingsgrundlag at forhøje dette Beløb.

Det ærede Medlem fra Bjerre (Jørgen Jensen) udtalte dernæst, at Sparekassernes Bestyrelser formentlig ikke var tilfredse med Lovforslagets Bestemmelser om de selvsupplerende Sparekasser. Det glæder mig nu meget, at det ærede Medlem selv er tilfreds dermed, og man kan jo i øvrigt nok sige, at naar der skal lovgives om denne Sag, er det ikke netop for at behage Bestyrelserne, lige saa lidt som Formaalet med Bankloven og Aktieloven er at behage Direktører og Bestyrelsesmedlemmer; Hovedhensynet er selvfølgelig Sparekasserne som Institutioner. Ikke des mindre vilde

jeg dog være noget betænkelig ved at gaa meget stærkt imod Sparekassernes Bestyrelsens Ønske i dette Tilfælde. Medens jeg nu selv paa den ene Side har det Indtryk, at disse var meget utilfredse med Førdringen om, at de skulde skaffe Garanter for Sparekassen, mener jeg paa den anden Side at have Grund til at tro, at de ikke er utilfredse med Bestemmelsen, som den nu er affattet; den kan heller ikke volde dem nogen som helst Vanskeligheder.

Det ærede Medlem fra Næstved (Andreasen), som jeg maa takke, fordi han paa sit Partis Vegne har tilsagt Lovforslaget sin Støtte, vilde have, at man skulde gaa saa vidt, at Staten overtog Sparekassernes Reservefonds og derefter ydede Sparerne fuld Garanti, og udtalte, hvad jeg maa sige, jeg hørte med nogen Undren, at han eventuelt vilde være villig til for Statens Vedkommende at gentage, hvad der blev gjort i 1908. Jeg skal ikke komme ind derpaa; jeg tror, jeg tør sige, at de Muligheder, det ærede Medlem her antydede, i det hele ikke kan være Genstand for Drøftelse her i dette Øjeblik. Under sine Bemærkninger om Sparekasser med selvsupplerende Bestyrelse paakaldte det ærede Medlem i høj Grad det offentlige Medvirken, som han ansaa for i den Henseende at være særlig tilfredsstillende. Paa dette Omraade kan jeg ikke være enig med det ærede Medlem; jeg tror netop, at der ligger en meget stor Værdi i dette, at Befolkningen selv styrer sine Pengeinstitutter, og jeg har ikke megen Tillid til, at en saadan kunstig Repræsentation som den, det ærede Medlem fra Næstved og det ærede Medlem fra Saksøbing (Rørdam) har foreslaet i Kommissionsbetænkningen, i Virkeligheden vil være noget videre værd. Hvad det kommer an paa, er at knytte den faktiske Kreds af interesserede, som findes omkring enhver Sparekasse, til denne og bringe den en Følelse af, at den har et Ansvar at bære, et Arbejde at udføre. Under den Form tror jeg, at Sparekasserne vil udvikle sig gunstigt. Det er i det hele et Omraade, paa hvilket jeg ikke tror, at det offentlige Medvirken vil være til nogen som helst Gavn.

Det samme tror jeg ogsaa, man maa sige om Skærpelsen af Revisionsbestemmelserne, som det ærede Medlem ogsaa efterlyste. Der er nu i Lovforslaget stillet det Krav, at Revisorerne skal være regnskabskyndige, og jeg indrømmer, at naar der ikke findes nogen Bestemmelse om, hvem der skal bedømme, eller hvorledes det skal bedømmes, om de er regnskabskyndige, kunde man